

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudců Mgr. Kláry Hrobské a JUDr. Filipa Havrdy v právní věci

žalobkyně: **C** [redacted], IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Janem Pechmanem
sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1 – Staré Město,

proti
žalovanému: **Z** [redacted] **O** [redacted], IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Sokolem
sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

o žalobě z rušené držby, o odvolání žalovaného proti usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 9. 5. 2019, č. j. 5 C 181/2019-15

takto:

- I.** Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že se zamítá žaloba z rušené držby, dle které je žalovaný povinen umožnit žalobkyni vstup na pozemky parc. č. [redacted], ostatní plocha, a parc. č. [redacted], jehož součástí je stavba, budova č.p. [redacted], oba pozemky vedené v katastru nemovitostí pro katastrální území a obec [redacted], zapsané na LV č. [redacted] u Katastrálního úřadu pro [redacted], Katastrální pracoviště [redacted], a to za účelem obnovení rušené držby a přemístění movitých věcí uvedených ve výroku I. usnesení soudu prvního stupně, které žalobkyně vnesla na předmětné pozemky.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.
- III.** Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení 6 356 do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta JUDr. Tomáše Sokola.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 9. 5. 2019, č. j. 5 C 181/2019-15, rozhodl soud prvního stupně výrokiem I., že žalovaný je povinen umožnit žalobkyni vstup na pozemky parc. č. [redacted], ostatní plocha, a parc. č. 1683, jehož součástí je stavba, budova č.p. [redacted], oba pozemky vedené v katastru nemovitostí pro katastrální území [redacted], obec [redacted], zapsané na LV č. [redacted] u Katastrálního úřadu pro [redacted], Katastrální pracoviště [redacted], za účelem obnovení rušené držby a přemístění movitých věcí uvedených v tomto výroku, které žalobkyně vnesla na předmětný pozemek, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že je žalovaný povinen nahradit žalobkyni náklady řízení 6 356 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobkyně. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že je důvodná tzv. possessorní žaloba ve smyslu ust. § 1008 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), když rušení žalovaného spočívá v zamezení přístupu žalobkyně na uvedené pozemky, čímž byl narušen původní stav pokojné držby žalobkyně k movitým věcem nacházejícím se na těchto pozemcích.
2. Proti tomuto usnesení podal včasné odvolání žalovaný. Uvedl za 1), že soud prvního stupně rozhodl bez zjištění stanoviska žalovaného k žalobním tvrzením. Žaloba nebyla žalovanému doručena ani před rozhodnutím ve věci, ani spolu s tímto rozhodnutím. Soud prvního stupně tak

vycházel pouze z tvrzení žalobce a důkazů jím předložených. Takový postup z ustanovení § 176 až 180 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), nevyplývá. Dále namítal za 2), že soud prvního stupně nezjistil správně skutkový stav věci. Korespondence, na kterou žalobkyně odkázala, nebyla předložena v úplné podobě. Žalobkyně zamlčela dopis právního zástupce žalovaného z 15. 4. 2019, kterým vyzýval žalobkyni, resp. jejího právního zástupce, ke konkretizaci movitých věcí a místa, kde by se měla nacházet s tím, že poté budou tyto věci vydány. S ohledem na tento dopis je zřejmé, že ve věci nejsou splněny předpoklady pro vyhovění žalobě, neboť není zejména splněna podmínka svémocného rušení držby dle § 1003 o. z. Je to naopak žalobkyně, kdo zůstal nečinný a věci nespecifikoval. Namísto toho se pokouší domoci zpřístupnění samotné stavby. Ani z fotografií, které žalobkyně předložila, neplyne, že prokazují stav ke dni podání žaloby, resp. ke dni vydání napadeného usnesení. Přítomnost uvedených movitých věcí na předmětných pozemcích pak pochopitelně neprokazuje ani jakési „prohlášení“ třetího subjektu. Za 3) žalovaný vytkl napadenému usnesení nesprávné právní posouzení. Uložení povinnosti „umožnit žalobkyni vstup na pozemek“ přichází v úvahu pouze v situaci, kdy by byla žalobkyně držitelem samotných pozemků a v této své držbě nemovitostí by byla žalovaným rušena. Tak tomu však v posuzované věci není. Žalobkyně se žalobou ve skutečnosti zjevně snaží zjednat si přístup k samotné nedokončené stavbě. Ten si však pomocí institutu ochrany rušené držby movitých věcí nelze vynutit. Konečně pak žalovaný za 4) uváděl, že ve věci nebyla dodržena ani prekluzivní lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 1008 o. z. Sama žalobkyně tvrdí, že jí žalovaný zakázal vstup na předmětné pozemky (jednání žalovaného, v němž žalobkyně spatřuje rušení její držby) dopisem z 18. 3. 2019. Dále uvádí, že tento zákaz byl vynucován od 19. 3. 2019. Z toho vychází ostatně i napadené usnesení. Od 18. 3. 2019 do 6. 5. 2019, kdy byla soudu doručena žaloba v této věci, uplynulo sedm týdnů. Uvedené zjevné nedržení subjektivní prekluzivní šestitýdenní lhůty je pak samo o sobě bez dalšího důvodem pro zamítnutí žaloby. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že se žaloba zamítá a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

3. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadené usnesení podle § 212 a § 212a odst. 1,5 a 6 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
4. Ze spisu soudu prvního stupně odvolací soud zjistil, že žalobkyně se žalobou z rušené držby, doručenou soudu prvního stupně dne 6. 5. 2019, domáhala vydání rozhodnutí, že žalovaný je povinen umožnit žalobkyni vstup na pozemky parc. č. ██████████, ostatní plocha, a parc. č. ██████████, jehož součástí je stavba, budova č.p. 728, oba pozemky vedené v katastru nemovitostí pro katastrální území ██████████, obec ██████████, zapsané na LV č. ██████████ u Katastrálního úřadu pro ██████████, Katastrální pracoviště ██████████, za účelem obnovení rušené držby a přemístění movitých věcí uvedených v žalobním petitu, které žalobkyně vnesla na předmětný pozemek.
5. V žalobě žalobkyně tvrdila, že dne 27. 2. 2017 uzavřela se žalovaným smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo provedení stavby v k. ú. ██████████ s názvem „Přístavba, nástavba a změna využití stávajícího objektu na parcele č. ██████████ na stavbu občanského vybavení s bydlením seniorů se zdravotními a sociálními službami – Dům s poskytováním sociálních a zdravotnických služeb ██████████“. V březnu roku 2019 obě smluvní strany od této smlouvy odstoupily a spolupráce byla ukončena. Dopisem ze dne 18. 3. 2019 žalovaný zakázal žalobkyni vstup na pozemky p. č. ██████████, jehož součástí je stavba, a pozemek p. č. ██████████ v ██████████. Žalobkyně neměla možnost předmětný pozemek vyklidit a odnést z něj všechny movité věci, zejména materiál a stroje, náležející žalobkyni, případně věci movité, které měla žalobkyně v držbě z důvodu plnění uvedené smlouvy (stavební materiál od společnosti ██████████). Dopisem ze dne 29. 3. 2019 byl žalovaný vyzván k vydání věcí movitých a k umožnění vstupu žalobkyně na pozemky za účelem jejich vyklizení. To však žalovaný neumožnil.

6. Z dopisu právního zástupce žalovaného ze dne 18. 3. 2019 (zasílaného žalobkyní, resp. jejímu právnímu zástupci, elektronicky a doporučeně) bylo zjištěno, že žalovaný odstoupil od smlouvy o dílo ze dne 27. 2. 2017 a vyzval žalobkyni k vyklizení stavebních, obytných a skladovacích buněk, k odstranění odpadu po stavební činnosti a k odstranění prázdných a rozbitých dřevěných palet do 3 dnů od doručení tohoto dopisu. Dále žalobkyni oznámil, že z opatrnosti od 19. 3. 2019 nebude žádný z pracovníků žalobkyně vpuštěn na pozemek, na němž byla stavba realizována.
7. Z dopisu právního zástupce žalobkyně ze dne 20. 3. 2019 (kterým bylo reagováno na shora citovaný dopis právního zástupce žalovaného z 18. 3. 2019) bylo zjištěno, že žalobkyně odstoupila od smlouvy o dílo ze dne 27. 2. 2017 a oznámila žalovanému, že ze stanoviště odstraní své vybavení, stavební materiál a zařízení.
8. Ze stavebního deníku bylo zjištěno, že dne 20. 3. 2019 byl sepsán zápis zhotovitele – soupis materiálu ponechaného na stavbě. Zhotovitel v deníku dále poznamenává, že objednatel neumožnil zhotoviteli odvézt materiál a výrobky, které jsou ve vlastnictví zhotovitele. Seznam těchto věcí podepsaný oběma stranami je uveden v samostatné příloze.
9. Podle § 1003 o. z. držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav.
10. Podle § 1008 odst. 1 o. z. soud zamítne žalobu na ochranu nebo na uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé.
11. Podle § 177 odst. 1 o. s. ř. domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat.
12. Podle § 178 o. s. ř. se v řízení soud omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení.
13. Podle § 180 o. s. ř. ve věci samé rozhoduje soud usnesením (odst. 1). Soud vyhlásí usnesení ihned po skončení jednání. Ustanovení § 156 odst. 2 se nepoužije (odst. 2).
14. Odvolací soud předně ve shodě se žalovaným konstatuje, že (subjektivní prekluzivní) lhůta v délce šesti týdnů dle ust. § 1008 odst. 1 o. z. nebyla v daném případě žalobkyní dodržena. V řízení bylo prokázáno (a žalobkyně to ostatně i sama tvrdila v žalobě), že se žalobkyně dozvěděla o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejpozději z dopisu právního zástupce žalovaného ze dne 18. 3. 2019. Ten jí byl doručen nejpozději 19. 3. 2019, a žalobkyně na něj reagovala dopisem z 20. 3. 2019 (viz rovněž zápis ve stavebním deníku z uvedeného data). Sama žalobkyně v žalobě uvádí, že „zákaz byl vynucován od 19. 3. 2019, tedy prakticky ihned po doručení dopisu žalovaného (míněně dopis z 18. 3. 2019) a v době, kdy se žalobkyně teprve mohla seznámit s jeho obsahem“. Pokud tedy byla žaloba podána u soudu dne 6. 5. 2019, došlo k tomu po uplynutí zákonem stanovené šestitýdenní subjektivní lhůty (lhůta šesti týdnů uběhla od 19. 3. 2019 dne 30. 4. 2019).
15. Ve smyslu citovaného ustanovení o. z. je třeba žalobu zamítnout, aniž by se odvolací soud touto žalobou věcně zabýval. Ze stejného důvodu pak odvolací soud nepovažuje za nutné vypořádávat se s dalšími odvolacími námitkami žalovaného. Přesto však považuje za vhodné konstatovat, že soud prvního stupně měl žalovanému doručit žalobu, pokud možno ještě před rozhodnutím ve věci, nejpozději však spolu s rozhodnutím ve věci samé, což neučinil. Vzhledem k rozhodnutí odvolacího soudu a jeho důvodům však uvedená vada řízení nikterak neovlivňuje procesní postavení žalovaného. Proto není třeba se jí nadále zabývat.
16. Soud prvního stupně v každém případě nepostupoval správně, pokud žalobě z rušené držby vyhověl.

17. Proto odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve věcném výroku I. podle ust. 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že se zamítá žaloba z rušené držby, dle které je žalovaný povinen umožnit žalobkyni vstup na pozemky parc. č. ■■■■■, ostatní plocha, a parc. č. ■■■■, jehož součástí je stavba, budova č.p. ■■■■, oba pozemky vedené v katastru nemovitostí pro katastrální území a obec ■■■■■, zapsané na LV č. ■■■■■ u Katastrálního úřadu pro ■■■■■, Katastrální pracoviště ■■■■■, za účelem obnovení rušené držby a přemístění movitých věcí uvedených ve výroku I. usnesení soudu prvního stupně, které žalobkyně vnesla na předmětné pozemky.
18. Vzhledem k tomu, že došlo ke změně usnesení soudu prvního stupně, rozhodl odvolací soud ve smyslu ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. i o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně, a to dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaný byl v řízení plně úspěšný. V rámci řízení před soudem prvního stupně mu však žádné náklady řízení nevznikly. Proto bylo výrokem II. tohoto usnesení rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.
19. Pokud jde o náklady odvolacího řízení, v tomto stádiu řízení byl opět procesně plně úspěšný žalovaný. Má tedy podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů odvolacího řízení proti žalobkyni. Tyto náklady pak tvoří 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání odvolání) při hodnotě 1 500 Kč za úkon dle § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „AT“ - (vycházeno z tarifní hodnoty 10 000 Kč dle § 9 odst. 1 AT), tj. 3 000 Kč, 2 režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 600 Kč, 21 % DPH ve výši 756 Kč, a soudní poplatek v částce 2 000 Kč, celkem tedy 6 356 Kč.
20. Odvolací soud stanovil k plnění náhrady nákladů odvolacího řízení lhůtu tří dnů v souladu s ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. Náklady je žalobkyně povinna zaplatit k rukám právního zástupce žalovaného, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 30. července 2019

JUDr. Renáta Lukešová v. r.
předsedkyně senátu